

Тео Чепилов - „Ситуация след ситуация“

НЯМАТЕ ВРЪЗКА С ТОЗИ НОМЕР

Няма по-самотно място от коридора на „Пирогов“ в три часа през нощта.

Празно. Тихо. Мръсно. Изпълнено с мирис на смърт и отчаяние.

Тук сме само аз и трите капки кръв, които останаха след Мартина, докато вкарваха носилката ѝ в интензивното. Опитвам се да не ги гледам, но очите ми сами се извърщат към тях. Ако никога не се събуди, с това ли ще я запомня – с трите капки кръв на мръсната мозайка в коридора? Времето тече бавно, толкова бавно, че имам време да се обвинявам, да се пълня с надежда, да се страхувам и после пак да се обвинявам и така, докато се изгубя съвсем.

Предполагам, че никой от стотиците хора, седели на тази пейка, стискайки главата си с ръце, не е можел да осъзнае как в едната секунда животът си е текъл обикновено, а в следващата се е озовал тук. Все едно сменяш канала и от романтичната комедия попадаш наред тексаско клане. В главата ти обаче животът продължава да си върви по инерция. Така както си го бил запланувал.

Аз например в момента не трябваше да съм тук.

Трябваше да свършвам за трети път, крещейки върху лицето на Мартина наред голямото легло в първия изпречил се пред очите ни варненски хотел. Обаче лицето на Мартина в момента е покрито с кръв и никой дори не намира за нужно да ми каже дали тя ще умре, или ще живее. Сигурно от часове вися тук, сигурно ще остана цялата нощ. Ще дремя сгушен на пейката и ще ме събудят дебелите медицински сестри, докато си разказват сериалите, които са пропуснали покрай миенето на чиниите снощи. Или пък лекарят, който ще трябва да ми съобщи новините, бързайки да стигне за закуска вкъщи. Иде ми да се разрева от яд. Как изобщо се забърках в това?

Мятам фасата в стената и огънчето се пръсва. Добре че няма никой и мога спокойно да си довърша пакета с цигари. „Пушенето убива.“ Да бе, ако някой горе ме искаше мъртъв, сега в интензивното щях да съм аз, не Мартина.

Мартина.

Прякор: *suga babe*, име: Мартина, години: двацет и пет, град: София. Снимка: на плажа със син бански на големи орхидеи и усмихваща се по детски на мъж, който хвърля сянка върху перфектното ѝ тяло. Да живеят сайтовете за запознанства. Въпреки че беше три и половина следобед наред треската в офиса преди втория пийч за седмицата в агенцията, моментално ми стана. Веднага ѝ пуснах съобщение. Нещо глупаво в стил: „Искам това лято аз да съм сянката върху снимката“. Тя веднага ми отговори. Преди да се усетя, разменихме към десетина съобщения. Тя остана половин час по-късно на работа, а аз закъснях за всички срещи, докато дебнех за отговорите ѝ.

Може да се каже, че беше любов от първи чат. Мислех за нея, докато вечерях с Вероника, после – докато чуках Мария, след като се скарах с Вероника почти без причина и я изоставих наред куатростаджонито да се опитва да скрие сълзите си в мокра кърпичка. На следващия ден се събудих с махмурлук и докато си миех зъбите под душа, пак си мислех за нея.

За първи път се видяхме след четири дни и над петдесет писма. Личните съобщения преминаха в имейли, после в есемеси и накрая се чухме по телефона. Затворих се в тоалетната, говорих десет минути с нея и много се смях. Не я оставих да каже почти нищо съществено – дрънках само глупости. Когато най-накрая излязох, така прациях от ендорфин, че всички помислиха, че отново съм почнал да се друсам и през деня. Звучеше като пълна с живот, готова да скочи от скалата. Звучеше, сякаш си го просеше и по случайност аз се бях озовал най-близо. Обикновено след тази фаза следва вечеря,

преди която аз и момичето късметлийка правим триумфална обиколка на центъра с беемвето ми и малко по-късно отиваме вкъщи, където, докато мацката гледа нощна София през панорамния прозорец на хола, аз ѝ дръпвам дрехите и в зависимост от настроението се чукаме в някой от ъглите на апартамента ми. После, ако тя сама не се сети, аз ѝ викам такси – често след размяна на няколко хладни фрази. Напоследък се старая да не прекалявам с излишни емоции, защото те ме тласкат обратно към кокаина и пиенето по цял ден, така че след едно до две чукания момичето изхвърчава от телефонния ми указател, а на непознати номера от години не вдигам.

Първата среща с Мартина обаче ме напрегна. Тя се оказа същата като на снимката, само че в тесни дънки, с големи, изпадащи от потника ѝ цици и с неслизаща от лицето ѝ игрива усмивка, често преминаваща в детски смях. Всеки път, когато ме погледнеше с убийствено сините си очи, разбиваше с по една степен защитата ми. Чувствах се като в гимназията не само поради факта, че разговорът ни имаше смисъл, различен от прелюдия към кежуъл секс. След като обиколихме на зигзаг няколко заведения, в шест часа сутринта се озовахме в „Уго“ – крайната точка на всяка велика съботна вечер. Аз пиех кафе и се опитвах да се зароя в косата ѝ, тя пък се смееше без причина и довършваше вечерта с водка. За да е пълна приликата с девети клас, Мартина не само не ми пусна, но не ме остави да я целуна. Оказа се, че си има мъж, когото обича, въпреки че умира от скука, докато той гледа мачовете си с цигара джойнт в уста. Оказа се също, че не мога да устоя на жена, която е в състояние да ми устои. След тъжна неделя, в която се опитвах стоически да пренебрегна разбитото си на малки парченца сърце и която в крайна сметка завърших в поредната гадна квартира с евтина химия в носа, дойде понеделник. Мартина бе започнала с нови сили мейловата игра и аз не издържах. Цяла седмица редихме съобщение след съобщение. Накрая тя знаеше всички героични неща за мен. Въпреки това в сряда, когато отидохме на ретропарти, възползвайки се от шампионската лига, която държеше мъжа ѝ на сигурно вкъщи, се повтори сценарият от предната седмица. Докато се прибирах пеша, за да мога да ритам по пътя кофите за боклук, си обещах, че никога повече няма да ѝ се обадя. Никога.

Тръскане на врата някъде долу и псувни ме изваждат от унеса. Капките кръв са все там. Сълзите в очите ми също. Усещам как умората от предишния ден малко по малко започва да побеждава. Досега поради прилива на адреналин не усещах болката, но рамото ми е доста натъртено. Поглеждам издраните си ръце и се чудя дали черното по тях някога ще се измие. Не и ако Мартина умре. Тогава черното винаги ще е там, както и трите капки кръв на мръсния под.

Тътрейки леко крак заради подутата си капачка, стигам до автомата за кафе. Пускам монета и натискам за двойно с максимално захар. Машината издава няколко странни звука, но нищо повече не се случва. Пускам нова монета, но все така нищо. Изкрещявам и започвам да блъскам машината с долната част на свития си юмрук. Стена от безсилие, но продължавам да натискам бутона. Пластмасата се пропуква, а кафеавтоматът се удря в стената с глух звук. Не спирам да го удрям, докато ръката ми не се схваща. Чак тогава се строполявам пред него. На нивото на очите ми пластмасовата чашка се появява и се напълва сама като опит за извинение от страна на автомата. Изваждам я с треперещи ръце и бавно отпивам от нея. Пред очите ми се пуска още една чашка и отново започва да се пълни. Подпирам се на машината и трудно се изправям, взимам и втората чаша кафе и куцукайки, се връщам на пейката. В момента трябваше да ближа шампанското от зърната на Мартина, а вместо това с изподрана и трепереща ръка пия най-горчивото кафе на света.

Обещах си, че никога няма да ѝ звънна. Изтрих номера ѝ, записах имейл адреса ѝ като спам, затворих акаунта си. Два дни не изтрезнях, а след като го направих, всичко отново беше на мястото си. Бях все така щастлив млад специалист по реклама в

разцвѣта на силите си – с голяма кола, голяма пишка и живот, за който всички само можеха да завиждат.

Една сутрин в 4,55 получих есемес: „Iskash li da otidem vuv varna. Za edna nosht. Da izbiagame. Like in the movies and shit. Haha. Serizona sum“. Преди да се замисля, ѝ отговорих – разбрахме се към десет сутринта да ме вземе от къщи. Обадох се в офиса, че съм болен, тя каза, че заминава във Враца при майка си, и преди да усетя какво точно се случва, вече бяхме на пътя. Като по филмите – летяхме с нейния червен форд „Мустанг“ и спирахме пред всяко „Хепи“ и всеки „Макдоналдс“ за дълги кафепаузи. Децата се събираха да гледат колата, въпреки че тя бе на петнайсет години, виеше на умряло и с всичките си триста коня практически бе неуправляема по тесните пътища. Слънцето грееше, бяхме свалили покрива, а русата коса на Мартина се вееше пред лицето ѝ. Чувствах се така, сякаш изведнъж съм попаднал в някое от роудмувитата в DVD колекцията ми – само дето никой не ни преследваше и пачката в джоба си я бях изработил с дълги часове в офиса, а не с обирани на бензиностанции.

След Велико Търново се целувахме – за първи път. Не вярвах, че на двацет и девет все още мога да се вълнувам от една обикновена целувка. Няколко пъти звънна мъжът ѝ, но с две-три банални и заучени изречения тя го прогони, а след това махна батерията, без да изключва телефона, за да дава номерът сигнал „no connection“. Евтин, но безотказен трик. По завоите преди Варна вече си държахме ръцете, а аз толкова бях полудял от възбуда, че дори не ми правеше впечатление, че кара като камикадзе. Докато прекосяхме Аспаруховия мост и светлините на лампите минаваха през лицето ѝ, видях как усмивката ѝ бавно се стопява. Веселата, безгрижна и готова да скочи в неизвестното Мартина бе останала отвъд табелата. Когато мустангът изведнъж закова, открих, че жената до мен е уплашената и незнаеща какво се случва сестра близначка на Мартина. Седяхме, без да произнесем нито дума, по радиото вървеше поредното гадно парче. Мислех си как в живота никога не е като на кино – поне можеше да звучи саундтрак на „Депеш Мод“, а не лигаво женско вокалче. Изпушихме няколко цигари във все по-тежката тишина. После Мартина ме погледна безпомощно и въздъхвайки, каза: „Не мога да го направя“. Свих устни, дръпнах си от цигарата, погледнах я студено в очите, магнах с ръка и изсъсках, свивайки долната устна: „Тогава обърни шибаната кола и ме закарай обратно в София. Това поне можеш ли да направиш?“. Марта стисна зъби, натисна газта и със свистящи гуми завъртя колата в обратна посока.

Сякаш само това беше чакало, времето се развали за секунди – започна със ситен дъжд, който прерасна в порой, изливащ водите си върху панорамното предно стъкло на колата. По целия път продължавахме да мълчим. Аз нервно въртях радиостанциите, а тя само тихо изхлипваше, опитвайки се да спре сълзите си. Предложих ѝ да се сменим, но тя ми изкрещя да си го начукам и до побеляване на пръстите стисна волана. Преди да усетя, отново бяхме в София. Нервите ми се бяха обтегли до скъсване. Щях да сляза на първия светофар, да взема първото такси и да се забия в първия клуб. Щях да си поръчам бутилка бърбън на бара и да звънна на дилъра си. Щях да счупя всички пари, грижливо приготвени на пачка в джоба ми. Щях да се смачкам. Когато приближихме първия светофар и ѝ казах да ме остави, тя се разплака с глас и настъпи газта. Предното стъкло се пръсна на парчета, с рязко движение главата на Мартина се блъсна в конзолата на вратата като парцалена кукла, пръскайки навсякъде кръв, а колата все още ревейки, се преобърна, задържа се за секунда във въздуха и се разби в канавката... Когато отворих очи, видях само как напъват вратата с лост и изваждат тялото на Мартина и как въпреки усилието да извърна глава, покритото ѝ с кръв лице само ме намери. Водата мъртвешки бе размазала раните ѝ, а сплътени кичури падаха над посинените ѝ очи. Изнесоха я като труп. Щях да повърна. Чух се да крещя: „Жива ли е? Жива ли е?“. Никой не ми отговори. Някакъв човек дойде до мен, огледа ме

отблизо, вгигна ръцете ми няколко пъти и накрая ми натика хапчета в устата. Наметнаха ми якето, което висеше през скъсания гюрук, и ми помогнаха да се кача в линейката.

Сега, след като лекарите се произнесоха, че нямам сериозни наранявания, въпреки че съм бил на мястото до шофьора, ми остава само да чакам. Сега трябва да поема отговорност, да понеса последствията за нещо, което даже не съм направил. На когото и да кажа, че не сме се чукали, няма да ми повярва. Не мога да я оставя сама. Не и сега. За първи път трябва да остана. За първи път трябва да чакам.

Все така чакам – преполовил чашата студено кафе.

Изведнъж в коридора се чува раздвижване. Един санитар, подтичвайки, бута количка, на която лежи костюмар с разцепена глава. Цялата му светла раирана риза е в кръв, а вратовръзката му безжизнено виси отстрани. Оставят го точно пред мен, очи в очи. Моите са подпухнали, неговите са посинени и пълни с кръв като на боксьор. Единственият знак за живот е звук, приличащ на кучешко скимтене. Санитарят се връща и избутва количката в интензивното, а още един лекар се втурва натам. Едва държейки се на крака, очевидно пиян като куче, приятел на костюмаря, облечен с дънки и кърваво горнище „Адидас“, се срутва на пейката до мен. Поглежда второто ми кафе и ухилвайки се с пълната си с кръв уста, казва: „Май чакаше гости, а?“. За първи път успявам да се усмихна. Предлагам му кафето, а той измърморва нещо за кръвното, изпросва цигара и докато поема самоубийствена глътка дим, започва да ми обяснява как охраната по заведенията винаги предизвиква повече боеве, отколкото разтървава. Аз само кимам разбиращо, въпреки че не съм се бил никога в бар. „За жена ли беше?“, питам; чувал съм, че така се прави. „Да“, озъбва се той и чак сега забелязвам, че веждата под дългата му коса е разцепена и половината от лицето му е плувнала в кръв. „Моята“, уточнява той, главата му леко клюмва, но въпреки това се изсмихва тъжно. Вдига напред някога белите си маратонки и ми показва знака на „Найк“ отпред на подметката – пълен е с кръв. „Отпечатах му го на челото на тъпия шопар.“ Става ми симпатичен. Има нещо първично в него, нещо борбено и нещо различно от търкалящия се в мислите ми мустанг, затова решавам да го разприказвам. Все пак историята си я бива – костюмар и футболист по анцуг целите в кръв през нощта в „Пирогов“. Да не говорим, че знакът на „Найк“ в главата направо мога да го гепя за някоя реклама. Оказва се, че костюмарят му е приятел от квартала. Добро момче, работяга. За всичко обаче била виновна „оная курва“. Усещал напоследък, че нещо не е наред, усещал, че го ебава. Затова и отишъл при костюмаря, който работел в „Мтел“, и го помолил да ѝ засекат телефона по клетките. И всичко си излезнало – лъжела кучката. После костюмарят се видял принуден да се напият по мъжки и двамата се наковали като „добитъци недни“. Попивам всяка дума. „Преди да усетя, батенце, вече беше „Том и Джери“. Вземи този десен, а сега цункай найкеца.“ Разказва го с гордост – героична история за момчетата от квартала. Веднага обаче се натъжава. Завърта смачканата си физиономия, поглежда ме и едва ли не изревава: „И ѝ звъня на курвата, а телефонът ѝ казва: „Нямате връзка с този номер“. Е па каква връзка да имам вече с този номер – гепи ми мустанга, нареди ме, че е във Враца, а си вее гъза по Варна, прав си, батко – немам връзка вече с този номер!“.

Усещам, че стомахът ми се свива на топка. Той ме поглежда безумно, после главата му клюмва отново и увисва, борейки се с гравитацията. Изправям се и преди да разбере какво става, бавно закуцуквам по коридора. Чувам зад себе си гласа му, но не разбирам думите, ушите ми засвистяват. След като се скривам зад ъгъла, започвам лекичко да подтичвам въпреки болката в коляното. Сълзите напират в очите ми, но стискам зъби и минавам покрай дремещия на регистрацията портиер.

Дъждът е спрял и свежият летен повей ме зарежда с достатъчно сили, за да си спра такси. Докато светлините зад стъклото се сменят, се чудя какво ли ще стане сега. Дали Мартина ще отвори очи с амнезия и ще види принца си в бял анцуг? Или пък ще види приятеля му? Или пък ще види лекаря. Или пък ще умре. Никога няма да разбере. Не че ми пука. Аз бях дотук. Нямам сили дори да звънна на дилъра. Дано не е свършило порното по кабелната. Имам нужда да се разсея.